

Arrest

nr. 186 203 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, en hun minderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2016 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 maart 2016 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.03.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

R., B. (RR (0) ...)

geboren op 09.01.1982 te V.

en echtgenote:

R., F. (RR (0) ...)

geboren op 30.07.1982 te M.

en minderjarige kinderen:

R., E. (RR (0) ...)

geboren op 12.09.2005 te V.

R., F. (RR (0) ...)

geboren op 24.12.2008 te B.

R. H. (...)

Geboren op 12.1.2013 te L.

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 2.2.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 27.8.2009. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 2.2.2012 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 17.8.2016 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Il est enjoint à Monsieur , qui déclare se nommer:

De heer , die verklaart te heten:

nom/naam : R.

prénom/voornaam : B.

date de naissance/geboortedatum : 09.01.1982

lieu de naissance/geboorteplaats : V.

nationalité/nationaliteit : Kosovo

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l’acquis de Schengen, sauf s’il (si elle) possède les documents requis pour s’y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

*dans les 0 jours de la notification de décision
binnen 0 dagen na de kennisgeving*

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : pas en possession d'un visa valable
Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum*

En application de l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980, le délai pour quitter le territoire est diminué à [0] jour car :

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement : pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire le 16.5.2013

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan een eerder bevel dd 16.5.2013."

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekende partij. Dit is de derde bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Il est enjoint à / Madame, qui déclare se nommer:

De mevrouw , die verklaart te heten:

nom/naam : R.

prénom/voornaam : F.

date de naissance/geboortedatum : 30.07.1982

lieu de naissance/geboorteplaats : M.

nationalité/nationaliteit : Kosovo

et 3 enfants mineurs /3 minderjarige kinderen :

R. H.

R. E.

R. F.

*de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*dans les 0 jours de la notification de décision
binnen 0 dagen na de kennisgeving*

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : pas en possession d'un visa valable

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van geldig visum

En application de l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980, le délai pour quitter le territoire est diminué à [0] jour car :

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement : pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire le 16.5.2013

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het eerder bevel het grondgebied te verlaten dd 16.5.2013."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wordt een exceptie van gebrek aan belang, met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten, aangevoerd omdat de verwerende partij van oordeel is dat zij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt om bevelen om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Ook betreft het herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

2.2.1. Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient te worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woord “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de Vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de Vreemdelingenwet).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). De verzoekende partij heeft er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van de bestreden bevelen steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist zijn (cf. RvS (Algemene Vergadering) 2 april 2009, nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

Overigens bevestigde de Raad van State in zijn arresten met nummer 231.443 en nr. 231.444 van 4 juni 2015 "*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*" [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was].

Ook in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.762 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven. Er kan hieraan zal afgeven. Het gegeven dat er reeds een bevel om het grondgebied uitgereikt was, doet evenmin afbreuk.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partijen lichten als volgt hun eerste middel toe:

"1.Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de het beginsel van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.“

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat verzoekers de schending van deze beginselen inroepen inzake de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, meerbepaald artikel 9ter - §3 5° van de Vreemdelingenwet:

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis §2, 1° tot 3° of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag o.b.v. artikel 9ter Vw.

Dat de bestreden beslissing namelijk stelt dat het voorgelegde medisch getuigschrift reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene bevat waarin in de beslissing dd. 2.2.2012 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts dd. 17.8.2016)

Dat de arts-adviseur de medische documenten voor de 9ter aanvraag dd. 30.05.2016 en dd. 27.08.2009 heeft vergeleken. Dat uit het standaard medisch getuigschrift dd. 11.03.2016 zou blijken dat het nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 27.08.2009.

Terwijl de arts-adviseur de problemen van verzoekster opnieuw diende te onderzoeken gelet op de verergerde toestand. Terwijl immers de decompensatie, de chronische depressieve toestand en het verhoogde risico op suicide, nieuwe elementen zijn die maken dat de reeds eerder beoordeelde pathologie hierdoor een andere beoordeling kan krijgen.

Dat bovendien ook in overweging dient genomen te worden dat de problemen gerelateerd zijn aan de beleving van oorlogstoestanden in Kosovo terwijl in de omstandigheden waarin verzoekers leven een gedwongen terugkeer naar Kosovo nog steeds mogelijk zou zijn.

Dat hierdoor de bestreden beslissing niet afdoende en draagkrachtig werd gemotiveerd.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Terwijl de arts-adviseur zijn beslissing enkel steunt op het gegeven dat de reeds bestaande pathologie wordt vermeld in het standaard medisch getuigschrift van Dr. Colinet dd. 11.03.2016 zonder blijk te geven van een onderzoek van de nieuwe aangehaalde elementen en van de invloed van een mogelijke terugkeer naar Kosovo en een nog steeds dreigende confrontatie met het verleden die nu al jaren aansleept.

In casu blijkt evenmin dat de mogelijkheden en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling voor verzoekers in hun land van herkomst werden onderzocht.

Terwijl Dr. C. in het standaard medisch getuigschrift pertinent is aangaande de evolutie indien behandeling niet meer mogelijk zou zijn: de toestand zou acuut en levensbedreigend zijn. Terwijl Dr. C. benadrukt dat de voortzetting van de elektro-convulsiotherapie noodzakelijk is.

Dat om deze redenen een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient weerhouden te worden.”

3.1.2. Het eerste middel van verzoekers heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om een machtiging in het Rijk te verkrijgen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hun niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De *in casu* toepasselijke bepaling, met name artikel 9ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de ambtenaar-geneesheer dit bevestigt op 17 augustus 2016.

De ambtenaar-geneesheer brengt op 17 augustus 2016 volgend advies uit met betrekking tot de eerste verzoekende partij:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 30.03.2016 en d.d. 27.08.2009 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 30/03/2016 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor, d.d. 11/03/2016 opgesteld door dr. C.{...}. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 27/08/2009 waarvoor reeds een advies werd opgesteld door dr. L. {...} op 31/01/2012. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 11/03/2016 wordt geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie.”

De verzoekende partijen voeren aan dat de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij verergerd is en dat de decompensatie, de chronische depressieve toestand en het verhoogde risico op suïcide nieuwe elementen zijn.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op basis van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat in dit geval de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Waar de verzoekende partijen in het middel aangeven dat zij het niet eens zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing, waarbij enkel verwezen wordt naar de eerder ingediende aanvraag en de eerdere beslissing, wordt opgemerkt dat de Vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt aan de verwerende partij om een beslissing te nemen die zich beperkt tot het meedelen dat de aangevoerde elementen reeds eerder werden aangevoerd.

Met hun kritiek en met de bevestiging dat dezelfde medische elementen werden ingeroepen maar dat de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij verergerd is, tonen de verzoekende partijen niet aan dat er *in casu* sprake is van nieuwe elementen die verantwoord zijn dat de aanvraag van 30 maart 2016 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onterecht onontvankelijk werd verklaard.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag van 30 maart 2016 voor de tweede verzoekende partij dezelfde aandoening vermeld wordt als deze aangevoerd in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 27 augustus 2009 met medische getuigschriften. Er wordt herhaald dat de verzoekende partij in het verzoekschrift uitdrukkelijk bevestigt dat dezelfde medische elementen werden ingeroepen.

Waar verzoekers daarenboven stellen dat er ook nieuwe elementen aangevoerd werden, wijst de Raad erop dat “*decompensatie*” werd ingevuld in het medische attest van 11 maart 2016 in het kader van haar medische historiek en is aldus geen actuele aandoening. Uit het medische attest van 11 maart 2016 blijkt niet dat er een verhoogd risico op suïcide is. Er werd enkel een risico op suïcide aangehaald indien de behandeling zou weggevallen. In de beslissing van 2 februari 2012 wordt uiteengezet dat de behandeling toegankelijk en beschikbaar is in Kosovo. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoekers tegen deze beslissing hebben ingediend, werd bij arrest van de Raad van 11 mei 2012 met nummer 81 044 verworpen. Bijgevolg is er geen sprake dat de behandeling van de verzoekende partij zal wegvallen bij een terugkeer naar Kosovo. De vermelding dat het om een chronische depressie gaat, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing nu hiermee niet aangetoond wordt dat het om een andere pathologie gaat.

De verzoekende partijen tonen met hun kritiek niet aan dat er *in casu* sprake is van nieuwe elementen die verantwoord zijn dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 30 maart 2016 onterecht onontvankelijk werd verklaard. Er wordt niet ontkend dat de tweede verzoekende partij nog steeds aan dezelfde aandoening lijdt.

het betoog van de verzoekende partijen kan geen afbreuk doen aan de motieven van de eerste bestreden beslissing, die slechts betrekking hebben op het feit dat de elementen reeds werden aangehaald in het kader van een vorige aanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, en de verzoekende partijen maken het omgekeerde niet aannemelijk, de aandoeningen waaraan de tweede verzoekende partij lijdt, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Dit werd als dusdanig vastgesteld in de

bestreden beslissing. Hier anders over oordelen zou de aanvrager de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de gemachtigde van de staatssecretaris, verkeerdelijk stelt dat de aandoeningen van de tweede verzoekende partij niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medische attest, gevoegd bij de vorige aanvraag.

Het verdere betoog dat behandeling nodig is en dat de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij verslechterd is, en dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, is niet dienstig nu het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt omdat er geen nieuwe elementen worden ingeroepen ten opzichte van de vorige aanvraag.

Er wordt benadrukt dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer zij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat zij, gelet op § 3, 5°, van voormelde wetsbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. De kritiek van de verzoekende partijen in dit verband doet bijgevolg niet ter zake.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laten niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer nagelaten heeft enig door hen aangebracht nuttig stuk bij het opstellen van zijn advies te betrekken. Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die de eerste bestreden beslissing baseerde op dit advies, niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.2.1. De verzoekende partijen lichten hun middelen als volgt toe:

“2.Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.“

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, al. 1 van de Vreemdelingenwet, nl. het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en op artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet, nl. dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16.05.2013;

Dat verzoekers echter reeds langdurig in België verblijven nadat zij verschillende jaren hebben gewacht op de behandeling van hun procedures. Dat verzoekers gedurende al deze jaren op het grondgebied werden toegelaten.

Dat het in die omstandigheden begrijpelijk is dat verzoekers niet meer in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Dat bovendien de medische problematiek van verzoekster ten zeerste een terugkeer naar het land van herkomst verhindert zoals door de psychiater reeds meermaals werd geattesteerd in het dossier van verzoekster.

Dat aldus de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand. De motivering is dan ook niet pertinent en draagkrachtig. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

*3) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel
Verzoekers roepen ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in.*

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de

door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekers vele jaren ongemoeid werden gelaten en zij daardoor uiteraard geen geldig paspoort met geldig visum meer kunnen voorleggen, en dat verzoekers om die reden het land zouden moeten verlaten.

Dat het eveneens tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekers zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst terwijl de behandelende psychiaters van verzoekster bevestigen dat dit levensbedreigend zou zijn voor verzoekster:

Attest 22/03/2010: een terugkeer naar Kosovo wordt afgeraden omdat zij zou moeten leven in een traumatiserende omgeving.

Attest 03/10/2011: verzoekster heeft nood aan een woning en veiligheid. De situatie van wachten en risico op gedwongen terugkeer verhindert elk herstel. Een terugkeer naar Kosovo wordt afgeraden omdat zij zou moeten leven in een traumatiserende omgeving.

Attest 22/04/2011: Een terugkeer naar Kosovo wordt afgeraden omdat zij zou moeten leven in een traumatiserende omgeving en zij de nodige gezondheidszorgen niet zou kunnen financieren.

Dat verzoekers ook al de tijd ongemoeid werden gelaten.

Verzoekers zijn reeds lange tijd in België en menen dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van hun langdurig verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoekers nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat verzoekers immers al vele jaren in België hebben verbleven in afwachting van de afhandeling van hun hangende procedures.

Dat omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichtens de aanvrager.

Dat dit in hoofde van verzoekers ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt hen nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekers de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat verzoekster verder de noodzakelijke medische behandelingen kan blijven ondergaan.

Dat verzoekster immers voor haar gezondheidstoestand volledig afhankelijk is van de behandelingen die zij hier in België ontvangt zoals door Dr. Colinet werd geattesteerd.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.2.2. Het tweede en derde middel van verzoekers hebben uitsluitend betrekking op de tweede en de derde bestreden beslissing.

De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en wordt er uiteengezet dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig visum. Deze vaststellingen worden niet betwist, noch weerlegd door de verzoekende partijen.

De tweede en derde bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet en motiveert de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten als volgt: "geen gevolg gegeven aan een eerder bevel dd. 16.05.2013". Deze vaststellingen worden niet betwist, noch weerlegd door de verzoekende partijen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partijen betogen dat de bevelen om het grondgebied geen rekening hebben gehouden met hun langdurig verblijf doordat zij verschillende jaren hebben gewacht op de behandeling van hun procedures. Ze benadrukken dat ze gedurende die jaren toegelaten waren op het grondgebied. Voorts wijzen ze op hun medische problematiek.

De bevelen om het grondgebied te verlaten vinden hun juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoekers meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd, meer bepaald op 6 februari 2012, 17 april 2012, 16 mei 2013 en op 30 november 2013. Het gevolg van een bevel om het grondgebied te verlaten is dat verzoekers zelf verantwoordelijk zijn het Belgische grondgebied en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, te verlaten. Slechts eenmaal werd de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten verlengd, met name omdat de tweede verzoekende partij zwanger was. Zo werd de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten verlengd tot 12 maart 2013. Na deze termijn dienden verzoekers vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat de verwerende partij nooit overgegaan is tot een gedwongen verwijdering van verzoekers, houdt helemaal niet in dat verzoekers gedwongen werden op het grondgebied. In dit opzicht maken verzoekers helemaal niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening diende te houden met hun langdurig verblijf, gelet op de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, die reeds werden uitgereikt aan verzoekers.

Waar verzoekers wijzen op de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Ten eerste werden de bevelen om het grondgebied te verlaten uitgereikt nadat de ambtenaar-geneesheer zich had uitgesproken over de aangevoerde aandoeningen in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 maart 2016. Ten tweede was dit niet de eerste keer dat de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij onderzocht werd. Op 2 februari 2012 werd de aanvraag van 27 augustus 2009 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard omdat de behandeling die de tweede verzoekende partij diende te volgen toegankelijk en beschikbaar was in Kosovo. Tegen deze beslissing dienden verzoekers beroep in bij de Raad, maar bij arrest van 11 mei 2012 met nummer 81 044 werd het beroep verworpen. In voormeld arrest wordt onder meer gesteld dat: "Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partijen bijgebrachte medische verslagen. Met hun betoog dat openbare apotheken minder goed bevoorrad worden dan privé-apotheken tonen verzoekers niet aan dat dit tot gevolg heeft dat zij onmogelijk in de

openbare apotheken terecht kunnen voor de nodige medicatie. Bovendien, zelfs indien zij zouden moeten betalen voor de nodige medicatie, tonen verzoekers met hun betoog inzake hun tewerkstellingskansen niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat verzoekster niet doet blijken dat zij arbeidsongeschikt is, dat ook de echtgenoot, die slechts dertig jaar is, geacht mag worden nog toegang te hebben tot de arbeidsmarkt, en dat zij in Kosovo, waar zij ruim 26 jaar verbleven hebben, hoogstwaarschijnlijk nog familie, vrienden of kennissen hebben bij wie zij terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het doen verstrekken van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp. Door louter te stellen dat dit alles speculatief is, kan geen afbreuk gedaan worden aan deze omstandige motivering die geenszins kennelijk onredelijk geacht kan worden. Immers blijkt inderdaad niet dat verzoekers arbeidsongeschikt zijn. Uit lezing van het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker in Kosovo in de houtbewerking heeft gewerkt, zodat geenszins kan ingezien worden waarom hij niet opnieuw aan de slag zou kunnen in Kosovo. Gelet op het jarenlange verblijf van verzoekers in Kosovo is het evenmin onredelijk te stellen dat verzoekers hoogstwaarschijnlijk nog familie en kennissen hebben op wie zij – indien dit nodig zou zijn – ook een beroep kunnen doen. [...] Ook het betoog van verzoekers inzake de onwetendheid over de lijst van medicijnen kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden. Immers, ingevolge de bestreden beslissing zijn verzoekers op de hoogte van het bestaan van deze lijst zodat zij zich in Kosovo hierop kunnen beroepen. Waar verzoekers nog betogen dat uit het rapport blijkt dat kwetsbare groepen geen gratis toegang hebben tot medische zorgen stelt de Raad vast dat dergelijke bewering niet blijkt uit de aangehaalde verwijzing. Enkel wordt vermeld dat het toepassingsniveau van dit systeem op lokaal niveau zwak is, doch hieruit kan niet onomwonden afgeleid worden dat verzoekers er geen toegang toe zouden hebben. De Raad verwijst voorts naar zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat, zelfs indien verzoekers financiële implicaties zouden ondervinden van de nodige medische zorgen, dit hen niet verhindert toegang tot deze medische zorgen te hebben.” Tot slot blijkt uit een synthesenota in het administratief dossier dat in het voorgelegde medische attest van 11 maart 2016 geen sprake is van een eventuele onmogelijkheid om te reizen. Uit al deze gegevens blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet met concrete gegevens wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden aangenomen dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Verzoekers betwisten niet dat zij niet in het bezit zijn van de wettelijk vereiste documenten. De omstandigheid dat zij na de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten in België gebleven zijn en aanvragen om machtiging tot verblijf hebben ingediend, brengt niet mee dat het de verwerende partij niet meer zou zijn toegestaan om aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekers weerleggen niet dat zij niet in het bezit zijn van de wettelijk vereiste documenten.

De loutere omstandigheid dat verzoekers gedurende meerdere jaren in het Rijk hebben verbleven en aanvragen om machtiging tot verblijf hebben ingediend, alhoewel er bevelen om het grondgebied uitgereikt werden, brengt niet mee dat het de verwerende partij niet toegelaten zou zijn aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten te geven indien zij zich bevinden in één van de voorwaarden, vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier

dat de medische behandeling van de tweede verzoekende partij toegankelijk en beschikbaar is in Kosovo. Ook is er in hoofde van de tweede verzoekende partij geen onmogelijkheid om te reizen.

Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 930 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vijfde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS